

UNA REFLEXIÓ POÈTICA

LA PERSEVERANÇA DELS ESTELS

De molt petit em van ensenyar a llegir el firmament. Interpretava a la perfecció la guspira de tots els estels fugissers, que heu de saber que tots marquen el cel amb un missatge urgent i irrepertible.

Distingia amb la simple observació, el subtil moviment de les constel·lacions. Fins i tot, a les nits serenes d'estiu m'ajeia al prat, i a ulls clucs, m'era dat d'intuir la imperceptible fresca del astres en moviment. De petit estimava aquelles criatures celestials, totes eren màgiques. Per a mi, allà on la gent endevinava solament estels de mida diferent, jo, hi sabia móns únics especials, almoines de llum que travesaven pacientment espais siderals, cercant tan sols l'instant efímer d'uns ulls receptius.

Un dia vaig descobrir un puntet brillantíssim prop d'Orió i pocs dies després, un company d'escola s'afegia a la corrua d'estels de Perseu. Cada nit els observàvem. No sé ni quan ni com, però vaig aprendre, tanmateix, aquell seu goig exultant, aquella pau, com una altra almoina que, enllà de l'ombra i el temps, arribava puntualment amb la nit. I m'asserrenava l'ànima...

Sabia que arribaria el jorn que depassaria els àmbits de la meua mirada, però sabia també que en un lloc o altre, eternament, farien ruta per paratges sempre mes bells.

De petit no vaig aprendre gaires coses més, però podia llegir tot el firmament. I els batecs del meu cor es nuaven amb els de les constel·lacions. I fins i tot el més petit estel s'esdevenia llum a la xarxa lenta dels meus ulls.

No sé ni quan ni perquè vaig deixar de mirar el cel. Potser fer-se gran sigui això: desertar una mica cada dia, omplir el temps de coses útils i productives, aprendre a tancar un a un tots els finestrals. Avui però, tornant a casa cansat de la feina, he parat el cotxe a la carretera i he observat llargament, com quan era infant, el cel estrellat. No he reconegut Orió, ni Perseu, cap guspira per anunciar-me una petita veritat. El silenci dur de les constel·lacions, però encara... la pau. Aquella pau, els estels. La perseverança dels estels, almoines de llum, travessant pacientment immesurables espais siderals, cercant tan sols l'instant efímer, d'uns ulls receptius...

Pere Lloveras i Puigbò (1993)



La constel·lació d'Orió
Foto: Arxiu